

Rijk der Gerechtigheid

Administratie: B. Verlaet
Rue de la Bassette, 11
1330 RIXENSART/België
Tel. (02) 653 50 20

Filantropisch en menslievend maandblad
voor het morele en sociale herstel

Losse nummers € 0.20
Jaarabonnement € 2.40
IBAN BE35 0688 9972 4537

Stichter: F.L.A. FREYTAG

Het geloof van de hoofdfiguren van het Kerstfeest

DE komst van de Messias was bekend onder het volk van Israël, aangezien de jonge meisjes zich aan God wijdde in de hoop degene te zijn die verkozen zou worden. Maar de tijd van de geboorte was niet aangewezen. Nochtans, iets wonderlijks, in de voorziene tijd, hadden sommigen wier hart gevoelig en voorbereid was, het gevoel dat die gebeurtenis plaats ging vinden. Er is gezegd dat zij in verwachting waren van de dingen die moesten komen. Waardoor? Door de kracht van het geloof.

In deze tijd gaf God aan iedereen een bijzonder teken van verbond en iedereen begreep het. Voor sommigen was het de ster, voor de herders de sublieme boodschap van de engel, met de glorierijke zang van de hemelse tienduizendtallen. Simeon en Hanna, de profetes, werden gewaarschuwd door de geest van God.

Het geloof is niet iets buitengewoons, iets wat onbereikbaar, mystiek of oncontroleerbaar is. Het is een hogere kennis die niet bedriegt, het is de nauwkeurigheid zelf. Het is zoiets als met elektriciteit. Stel de elementen die stroom opwekken samen en het werkt zeer goed. Op geestelijk gebied geldt dat ook: leef het programma na, het resultaat kan niet missen.

Het goddelijk Woord is ook een trouwe getuige van de wegen van God. Het kondigt dingen aan en deze geschieden. Simeon keek in zijn hart, dat vol van de belofte was. Hij trilde van hoop en vreugde. Hanna de profetes, vol van geloof, nodigde de goed gezinde harten uit voor de kleine vergadering van Bethfagé. Ze kwamen, de kleine vergadering had plaats ondanks de verboden, dreigingen en gevaren. Dat is de getuigenis van de trouw van de Eeuwige, die de mogelijkheid geeft te midden van een berg onmogelijkheden. Overal waar er een gevoelig en goed gestemd hart is, werkt de geest van God en de macht van het evangelie treft hem diep. Geen enkele kracht kan het beletten.

Wat ook wonderbaarlijk aanmoedigend is voor het geloof is te bedenken, dat degenen die de voornaamste medewerkers zouden zijn van dat onuitsprekelijke werk van liefde en macht, zich vrij aanboden en hun opdracht volbrachten zonder de minste druk. Dat was al het geval voor de eerste en de voornaamste van alle hoofdfiguren van het heilswerk. Hij werd niet speciaal aangewezen. De oproep liet zich horen: "Wie is waardig?" De Zoon van God bood zich aan. Het is hetzelfde voor Maria. Ze moest het nodige geloof ontplooiën om haar taak te volbrengen, Jozef ook. Simeon moest

het noodzakelijke geloof hebben om de zeer nabije geboorte van de Messias aan te kondigen, Hanna de profetes ook.

Op onze beurt hebben wij voor ons een opdracht, van een oneindig groter belang, aangezien het aankomt op de inleiding van het Koninkrijk van God op de aarde. Daarvoor moeten we een daarmee overeenstemmend geloof hebben. Men bracht op een dag aan Jezus een door de duivel bezeten man, van wie de discipelen de demon niet hadden kunnen verjagen. Jezus sprak hard tegen de demon, die uit de bezetene kwam. De discipelen vroegen aan onze geliefde Verlosser: "Waarom konden wij niet deze demon verjagen?" Jezus antwoordde hen: "Als u een geloof had als een mosterdzaad, zou u tot deze berg zeggen: ga daarheen en hij zou zich verplaatsen. Niets zou u onmogelijk zijn."

Het is precies dat geloof dat wij nu moeten verwerken. Het is voor ons onontbeerlijk om het immense programma te verwezenlijken dat voor ons ligt. Daarvoor moeten we de rest nalaten; we moeten ons egoïsme aan de kant zetten, alles loslaten zonder iets te weerhouden. Dan zal het geloof zich in ons kunnen uiten als een kracht die ons aangrijpt, ons omringt, ons elektriseert, ons van de aarde optilt, ons door en door doordringt en ons een fenomenale zekerheid geeft.

Maar opdat deze gewaarwordingen onze ziel kunnen bezielen, moeten we de voorwaarden van het programma vervullen. Het is heel dringend dat wij dat geloof ontwikkelen, want wij zullen op de allerlaatste proef van het geloof worden gesteld, evenals allen die, van dichtbij of van ver, zich aangesloten hebben bij het werk van de Almachtige. En hoe nauwer en intiemer de medewerking is, hoe meer geloof gebruikt wordt. Hoe scherper ook, vanzelfsprekend, de beproevingen zijn. Heel bijzondere inspanningen zijn dus nodig zodat ons geloof voldoende groeit om alle moeilijkheden te overwinnen, wat die ook zijn.

Als men dus probeert de plaats van Maria in te nemen, met alles wat voor haar lag, totdat het kind geboren werd, ziet men alles wat in haar hart gebeurde. Men begrijpt de aarzelingen van Jozef, die door de tegenstrever zo bewerkt werd, dat hij op de gedachte kwam heimelijk Maria te verlaten. Hij was onervaren. De Allerhoogste kwam hem te hulp met een onuitsprekelijke goedheid. Maar men kan zich er rekenschap van geven door welke pijnlijke en diepe beproevingen van het hart hij en Maria moesten gaan. We moeten

ons in hun plaats denken om dat te begrijpen. Wat een immense opluchting was het dan ook, toen de Eeuwige zo teder kwam om een druppel van Zijn verse olie op hun brandende wonden van twijfel en angst te gieten, om hun geloof aan te wakkeren op een zo beminnelijke manier.

Voor Maria waren de beproevingen nog niet afgelopen. Zie bijvoorbeeld het edict van Keizer Augustus dat hen verplichtte om naar Bethlehem te gaan, juist op het moment dat het kind geboren moest worden. Zich zo op weg te begeven, op een ezel, langs kronkelende wegen, met allerlei moeilijkheden en risico's, dat was iets! Maar er was deze wonderlijke profetie van Micha, die zei dat de Messias te Bethlehem zou geboren worden. Dat gaf haar alle moed.

Te Bethlehem kwam er weer een nieuwe en harde beproeving van hun geloof. Geen plaats voor de Zoon van de Allerhoogste! Hoeveel gedachten konden er in hun hart opkomen! Waarom? Echt waar? In een stal? Maar dan, wat een opmontering toen de herders en daarna de drie Koningen uit het Oosten, kwamen om hulde te brengen aan de Heiland! Dat wakkerde weer het geloof aan van Maria op een grootse manier. Daarna, zie ook nog, dat ze voor Herodes moesten vluchten. Maar wat een troost de vriendelijke hand van God opnieuw te constateren, die alles voorzien had; de geschenken van de Koningen waren meer dan genoeg voor de reis en het verblijf in Egypte. Zij hadden zodoende de immense eer van een intense medewerking aan het werk van het heil.

Ook aan ons biedt de Heer nu een prachtige, diepe medewerking aan. Waarom? Om de gelegenheid te hebben ons te eren en ons te zegenen. Zijn Zoon was Zijn eerste en voornaamste medewerker voor het werk van de redding van de mensheid. Dat was een moment van een wonderbaarlijke plechtigheid toen de oproep weerklonk: "Wie is waardig?", en dat de Zoon van God zich aanbood en zei: "Ik kom, o God, om uw wil te doen." De wil van God was, dat hij verzaakte aan de glorie die hij bij zijn Vader had om het losgeld te worden voor de gevallen engelen, daarna voor de mensen. Toen werd het eerste Kerstfeest gevierd. Dat geschiedde in de hemel. Precies op dat moment waren de enige mensen van het volk van Israël, wier hart oprecht was, in verwachting van de verwezenlijking van de beloften, die aan Israël gedaan waren. Ze werden getroffen door de geest van de profeten, wegens hun gevoeligheid. Dat is precies zoals heden ten dage. Op dat moment was het de geboorte van het heil die zich manifesteerde. En nu zijn het de gevolgen van dat heil, die zich zullen voordoen voor de vestiging van

Aanlokkelijk plan tegengewerkt door een gelukkig invloed

(Geschreven door Gods Boodschapper in 1937)

EEN paar onafscheidelijke vrienden, die allen in een uitgeverij in de Rue Fondary in Parijs werkten, kwamen 's zondags bijeen om een excursie te maken naar Fontainebleau, het bos van Senlis of Versailles, als het weer het toeliet. Het waren welgestelde jonge mannen, die graag opgeleid wilden worden. Als het regende, en vooral in de winter, bezochten ze musea. Doordeweeks spraken ze over de ervaringen op zondag. Deze jonge mannen hadden een bescheiden salaris in deze uitgeverij en ze konden het zich nauwelijks veroorloven om veel uit te geven. Ze gebruikten hun maaltijden samen in een klein restaurant, niet ver van het genoemde huis, in de Rue Frémicourt. Het gewone veranderde nauwelijks. In een van de gesprekken van deze jonge mensen stelde

een van hen aan de kleine gemeenschap voor dat ze zich eens een goede maaltijd en een groot oudejaarsfeest zouden veroorloven. Ze zouden naar een chique restaurant gaan en een menu bestellen dat zelfs de meest kieskeurige fijnproevers tevreden zou stellen.

Het was eind oktober en de eerste koude rillingen van de herfst begonnen zich te laten voelen. Allen stemden ermee in om vanaf dat moment geld opzij te zetten om een avond te betalen waarop aan alle eisen van een weelderig en rijk leven zou worden voldaan. Ze hadden het over oesters, kippen, gevulde kalkoenen, enz., het was een echt gastronomisch gesprek. Begin december bevatte de gemeenschappelijke pot al enkele mooie biljetten van honderd frank en ze keken uit naar de heerlijke momenten die zouden komen. De vrienden lunchten elke dag in hetzelfde restaurant in de Rue Frémicourt, en ze praatten vrolijk met elkaar,

en wisselden soms vriendelijke woorden met andere jongeren die ook regelmatig naar dat restaurant kwamen en aan een andere tafel plaatsnamen. Een van hen zei op een dag tegen onze vrienden:

"Jullie hebben een heel aanlokkelijk plan. Mag ik met jullie meedoen? Ik ben ook bereid om mijn deel te betalen.

Onze vrienden antwoordden unaniem: "Het spijt ons, maar we zijn al compleet."

Zichtbaar beledigd door zo'n weigering, trok de jongeman, die wilde meedoen aan de gastronomische plannen van onze vrienden, zich terug en verscheen niet meer in het restaurant. Daarop zei de jongen, die het hoofd van de vriendenclub scheen te zijn, tegen zijn metgezellen:

"We hebben deze jongen teleurgesteld, we hadden niet zo egoïstisch moeten zijn om hem af te wijzen."

De jongelui lazen de krant *Paris-Soir* en juist op dat moment stond daar een gro-

te reportage in van Alexis Danan, "Terre d'amour". Onze jongelui zeiden:

"Dat zullen we leuk vinden. We gaan uitzoeken wat onze vriend Danan ons over dit onderwerp gaat vertellen.

"Dat zal wel een pikant verhaal zijn", zei een van de jongelui.

Dus begonnen ze het verslag van Alexis Danan te lezen, dat wel buitengewoon interessant was, maar helemaal niet zo pikant in de zin die onze jonge mannen hadden verondersteld.

Deze reportage verscheen gedurende elf opeenvolgende nummers in *Paris-Soir*. Het was een soort hogeschool van deugdzaamheid. Alexis Danan vertelde over het bezoek dat hij bracht aan Draveil, aan het "Huis van de Hoop", waar zieken gratis werden verzorgd, op voorwaarde dat ze de Universele Wet willen naleven. Vervolgens sprak hij over de bezoeken die hij bracht in de Vaucluse, aan het "Kasteel van Welvaart", waar

de nieuwe dingen waarvan de profeten gesproken hebben. En degenen met een toegankelijk hart begrijpen de boodschap van de Boodschapper van God, de anderen niet. Degenen die beïnvloed kunnen worden door de goddelijke genade voelen de macht van de huidige tijden. Daarom, meer dan ooit vroeger, nemen de uitingen van het geloof van degenen die hebben deel genomen, van ver of dichtbij, aan het evenement van de geboorte van onze geliefde Verlosser, voor ons toe in leven en kracht.

Zoals wij vaak overdacht hebben, verwezenlijkte onze geliefde Verlosser alles met een trouw, moed en geloof die tegen alles bestand waren. In zijn voorbestaan, leidde hij een leven dat bestond uit voortdurende vreugde en geluk aan de zijde van zijn Vader, tot Zijn welbehagen. De Zoon van God kende het lijden nog niet. Maar toen het erop aankwam het kolossale werk van de redding van de mensen te ondernemen, veranderde dat helemaal. Vanaf het moment waarop de Zoon van God deze woorden uitsprak: "Zie, ik kom o God, om uw wil te doen", lag er een heel andere weg voor hem. Het was toen de tijd waarvan de schrijver tot de Hebreërs spreekt, zeggende dat hij, hoewel hij de Zoon was, de gehoorzaamheid leerde door de dingen die hij geleden heeft. Dat begon meteen door een onzegbare diepgaande beproeving, van een aangrijpende en smartelijke realiteit, door een ongehoorde daad van gehoorzaamheid en liefde. Er is namelijk gezegd dat de Zoon niet meer in de hemel aangetroffen werd. Hij moest zich dus afscheiden van zijn Vader, zijn hemelse heiligdommen achterlaten, en volledig afstand doen van zijn geestelijke natuur om ontvangen te worden in de schoot van Maria, om als een mensenzoon geboren te kunnen worden.

Daarna, vanaf zijn geboorte, gingen de beproevingen voort. Zij moesten vluchten voor de haat van Herodes. Daarna, toen hij zijn opdracht begon was er gedurende drie en een half jaar een voortdurende strijd van het licht tegen de duisternis, totdat hij aan het kruis offerde wat hem van zijn leven overbleef en wat hij druppel na druppel gaf voor de mensen. Hij verduurde en verdroeg alles, met de gehoorzaamheid van een zoon die onuitsprekelijk en onwankelbaar gehecht is aan zijn Vader. Met zijn laatste adem aan het kruis kon hij dan ook zeggen: "Alles is volbracht." Hij betaalde de prijs dag na dag zonder een seconde te aarzelen. Dat alles was nodig om de boodschap van de engel waar te maken: "Heden in de stad van David, is u een Heiland geboren, die Christus, de Heer is."

Dat de drie Koningen van het Oosten geleid door de ster de eer hadden gebruikt te worden om Jozef en Maria het nodige geld te geven voor de reis naar Egypte, was dat niet uit vriendschapspolitiek. Maar omdat zij zich lieten verkiezen door hun wonderbaarlijke gemoedstoestand. Laten we ons op onze beurt laten verkiezen door eerlijk het goddelijke programma na te leven.

Het Koninkrijk begint zich al te vestigen naarmate het in ons hart geboren wordt. Het is nu ook het moment waarop velen zullen komen (en zij komen al) om te zeggen: "Waar is het Koninkrijk van God dat wordt geboren, want wij hebben zijn ster gezien?" Deze ster is *De Boodschap aan de Mensheid*, met al het prachtige licht en de zekerheid die zij brengt. Voor deze zoekers van het Koninkrijk van God zullen ook steunpunten nodig zijn om hen te versterken en te verzekeren. Wat zijn die steunpunten? De openbaring van de kinderen van God, gemanifesteerd op een grandioze manier door de laatste ingewijden en door het Leger van de Almachtige. Dat moet iets zo worden dat zo machtig is, en zo aangrijpend, dat er geen enkele twijfel in de oprechte harten over kan blijven.

Daarvoor is het nodig dat het Koninkrijk van God definitief in ons hart geboren wordt; dat wil zeggen dat wij volledig de gevoelens hebben verworven die onze opdracht kenmerken. Dan wordt onze getuigenis onweerstaanbaar. Hij dringt tot het diepste van het hart door en ontroert het geheel en al. Dat is alleen mogelijk door de geest van God, die onze getuigenis met levenskracht bekleedt. Dat moet uiteindelijk de manifestatie worden van goddelijke karakters, waarin er geen schaduw meer is van egoïsme. Het is de vrucht van de eenheid die beleefd wordt. Ze kan het alleen maar in volle kracht zijn, als ons hart volledig helder is geworden. De wereld zal dan geloven, hij zal meegesleept worden, en het Koninkrijk van God zal zich kunnen vestigen in al zijn kracht.

Wij zien dus wat er voor ons ligt. Wij willen ons voortaan elke morgen afvragen: "Hoe ver is de geboorte van het Koninkrijk van God in je hart gevorderd?" En dan willen we deze geboorte in ons versnellen en verzekeren, door alle voorwaarden van onze opdracht na te leven. Wij zullen zo de immense vreugde hebben de Dag van God te hebben verhaast, zijn Koninkrijk op aarde te hebben laten geboren worden. De vrede en het geluk zullen zich overal verspreiden. De doden zullen herrijzen. Het huilen en het gekerm zullen vluchten. De getrooste mensen zullen vreugdekreten slaken. Dat zal het eeuwige Kerstfeest zijn, waar de mensen de volmaaktheid hebben bereikt, en eeuwig op de herstelde aarde zullen kunnen leven, die de glorierijke voetenbank van de Almachtige is geworden.

De vreugde van vrijwilligerswerk

Van de hand van Jean-Michel Djihan stond er een artikel in de krant *Ouest-France*, waarvan de datum ons niet bekend is, met de titel:

Leve het gratis vrijwilligerswerk!

"Als vrijwilligerswerk niet wordt betaald, is dat niet omdat het waardeloos is, maar omdat het onbetaalbaar is." Dit citaat, toegeschreven aan de Amerikaanse psycholoog Sherry Anderson, vat de moeilijkheid samen om de waarde van toewijding waar je niet voor hoeft te betalen, te begrijpen, in een wereld waar tijd wordt gemeten als een zandloper en waar geld uit elke porie van de samenleving wordt geparst.

Enige tijd geleden wilde een afgevaardigde van "La France Insoumise", Alexis Corbière, publiekelijk, dat de 45.000 stages die ter gelegenheid van de Olympische Spelen van Parijs aan vrijwilligers werden aangeboden, zouden worden betaald, onder het voorwendsel dat "men door een reeks aanwijzingen zou denken dat het betaalde banen zouden zijn". Naar deze functionaris werd niet geluisterd en er werd niet meer over gesproken.

Ondanks deze tegenwind die suggereert dat vrijwilligerswerk gedoemd was te verdwijnen, is het duidelijk dat dit niet het geval is. Drieëntwintig miljoen Franse mannen en vrouwen zijn betrokken bij verenigingen zonder winstoogmerk, geven zichzelf en bekennen, dat ze in dit zelfgekozen vrijwilligerswerk "een manier vinden om zich nuttig te maken voor de samenleving".

Dit onregelmatige geheel van vrijwilligerswerk, van de soms ondankbare zachte onderbuik van de democratie, spiegel rijk aan extreem liberale en altruïstische aspiraties van menselijke activiteit, is een zaak die alleen jezelf aangaat. Met het risico dat het soms ontmoedigend is, neigt het er toch toe om steeds meer te worden gereguleerd, gestandaardiseerd, juridisch, beveiligd, in naam van een bepaald idee van gelijkheid, maar vooral van het onaantastbare beginsel van voorzorg.

Ondanks hun diversiteit blijven de vrijwilligers de laatste spelers in een avontuur dat menselijkheid en vrijheid laat zien, en waarin we bescheiden blijven

meedoen, terwijl we samen in onze groep blijven. Het is een zwiëgend volkje, dat het geven van zichzelf tot een alternatief voor geld maakt, en zijn soms microscopisch kleine uitwerking tot het bescheiden symbool van het afwijzen van het individualisme.

Een gemoedstoestand

De jongeren onder de 35 jaar vergissen zich niet: sinds het einde van de pandemie zijn ze, weliswaar zeker niet allemaal, weer bereid om hun tijd aan de gemeenschap te geven, vooral als het gaat om het behoud van de planeet of het redden van levens. Natuurlijk blijven conflicten met de macht een afschrikmiddel voor degenen die verantwoordelijkheid willen nemen, maar het moet worden toegegeven dat belangeloosheid een idee blijft, of zelfs een filosofisch principe.

Vraag een trouwe vrijwilliger van het Interkeltisch Festival van Lorient of de Restaurants du Cœur, een vrijwilliger van Artsen zonder Grenzen of de penningmeester van een luchtvaartclub of hij betaald wil worden voor wat hij doet: hij zou in lachen uitbarsten. Het is een gemoedstoestand van geven en nemen, geen arbeidsovereenkomst.

Bovendien, als studie, werk, gezinsleven of pensioen de enige bronnen van voldoening in de samenleving waren, is het niet erg waarschijnlijk dat de Republiek Frankrijk zoveel vrijwilligers zou hebben om toezicht te houden op de kinderen bij het sporten, de ouderen in de bejaardentehuizen te bezoeken, de rivieren schoon te maken, bij de alfabetisering van migranten te helpen, enz.

Dus laten we dit zeldzame plezier niet versmaden, en zien dat de aarde dankzij hen min of meer normaal blijft draaien, zonder dat het bedrijfsleven, politieke geboden en kunstmatige intelligentie zich ermee bemoeien en de besluiten nemen. Laten we hen nog meer aanmoedigen om in kleine eenheden te blijven werken, dat wil zeggen waar de leden elkaar bij de voornaam noemen, voor elkaar klappen als er een beslissing wordt genomen en hun tijd niet tellen in het heetst van de strijd. De rest is gewoon boekhouding, statistieken en reclame.

23 miljoen Fransen die betrokken zijn bij non-profitorganisaties vertegenwoordigen een derde van de bevolking van het land, en dat is goed nieuws. Dit bewijst dat mensen niet tevreden zijn met een betaalde activiteit en dit is gemakkelijk te begrijpen. Ook al is het nodig om geld te verdienen om te leven, werken voor een salaris voedt niet zo de ziel als het zich inzetten voor een ander; dat is een hoger, nobeler motief. Want de mens is niet gemaakt om in de huidige samenleving te vegeteren, om een nummer te ontvangen en om de doelen te vervullen die hem worden toegewezen. Hij is gemaakt voor vrijheid en glorie. Maar de rol die hij speelt in de samenleving is niet genoeg om hem te geven waar hij zo naar streeft. Daarom ontmoeten we zoveel mensen die vrijwilligers zijn. En als je het eenmaal geproefd hebt, wil je niet meer zonder.

Vrijwilligerswerk sluit veel beter dan een baan aan bij de menselijke aspiraties. Dit is echter nog niet genoeg voor hem om zijn lot volledig te realiseren. Om dit te doen, heeft een mens een ideaal nodig dat hem de hele tijd bezighoudt en niet alleen in zijn vrije tijd, zoals het geval is bij vrijwilligerswerk. Er is momenteel een activiteit die in staat is om aan de idealistische behoeften van de mens te voldoen. De Allerhoogste wil Zijn Koninkrijk van gerechtigheid en vrede op aarde invoeren. Iedereen wordt uitgenodigd om mee te werken aan de invoering van deze nieuwe stand van zaken. Bij dit werk is alles gratis. Het was de Zoon van God zelf die de eerste steen van dit gebouw legde ten koste van zijn leven, dat hij vrijwillig gaf, zoals de apostel Petrus ons zegt: "Gij zijt niet verlost door vergankelijke dingen, door zilver of goud, van de ijdele levenswijze die gij van uw vaders hebt geërfd, maar door het kostbaar bloed van Christus, dat als van een lam is zonder smet of blaam." 1 Petrus 1: 18, 19.

kinderen gratis werden opgenomen, groot gebracht en opgeleid. Ten slotte vertelde hij over zijn bezoek aan de "Nieuwe Aarde", waar liefdadige mensen gratis werkten om te kunnen geven aan de armen. Deze bezoeken maakten een diepe indruk op het hart van Alexis Danan, die in zijn verslag liet zien, hoe nobel en genereus het leven was van hen die de mensheid in de praktijk lieten zien dat mensen volmaakt tevreden op aarde kunnen leven, in vreugde en geluk, door te bestaan voor het welzijn van hun medemensen.

Deze lektuur maakte diepe indruk op onze jonge vrienden. Een van hen was zeer geraakt door de schoonheid van dat ideaal om te bestaan voor het welzijn van zijn medemensen en hij zei spontaan:

"Beste vrienden! En wat doen wij voor onze medemens? We zijn heel tevreden om in harmonie te leven, als echte vrienden, maar eigenlijk hebben we geen echt ideaal.

Er zal een dag komen waarop onze verschillende belangen ons zullen scheiden en al onze verwachtingen in rook zullen opgaan.

"Als we eens naar Alexis Danan toe gingen en hem om meer informatie vroegen. Hij zou ons die zeker geven, want om enthousiast te worden voor dit filantropische werk, dat de bevredigende oplossing is van alle sociale en andere problemen, moet er een solide werkelijkheid zijn die tot de verbeelding van de heer Danan heeft gesproken. Onze vriend Edouard zou ons heel goed kunnen vertegenwoordigen en met meneer Danan kunnen gaan praten."

Zodra dat was besloten, werd het ook meteen gedaan. Vriend Edouard ging naar de Rue Richelieu en had het geluk M. Alexis Danan te ontmoeten. Edouard feliciteerde hem met zijn prachtige reportage over het "Land van de Liefde". Terwijl hij sprak, kwam er een lumineus idee bij hem op, en hij zei tegen meneer Danan:

"We zijn een groep vrienden met bescheiden middelen, maar vol leven en gezondheid, we hebben het idee gehad om een nachtelijk feestmaal (met Kerst) te houden dat alles zou overtreffen, en we hebben voor dat doel sinds de maand oktober gespaard, zodat we ons echt een uitgebreid feestdiner zouden kunnen veroorloven. Het lezen van uw verslag heeft ons diep geraakt. Ik ben zelf zo blij u te hebben ontmoet, dat het nu spontaan bij mij opkomt om mijn vrienden voor te stellen, het geld dat we hebben gespaard niet meer te gebruiken voor ons feestdiner, maar om goed te doen, net als de mensen die u in uw verslag hebt beschreven.

"Meneer Danan, u heeft ervaring, wilt u ons meenemen daar naartoe? En in plaats van dat kerstdiner op kerstavond te vieren zullen we rustig in onze huizen zitten, zodat we op eerste kerstdag lekkers kunnen gaan brengen aan de echte armen. We werden diep getroffen door de logica van uw verhaal en

door de universele Wet waarover u spreekt, die het vademecum is van die menslievende mensen wier ideaal het is om goed te doen."

Alexis Danan antwoordde onze jongeman: "Maar dat is perfect, het is een mooie gedachte die je hebt. Ga het voorstellen aan je vrienden, en als ze het ermee eens zijn, ben ik je man. Ik zal jullie brengen, en we zullen ongelukkige gezinnen vinden aan wie we goed kunnen doen.

Toen Edouard bij zijn vrienden terugkeerde, straalde hij van vreugde en hij zei tegen hen:

"Je hebt geen idee, hoe Alexis Danan me heeft bezield en enthousiast gemaakt. Daarom ben ik gekomen om jullie een voorstel te doen. In plaats van ons nachtelijk feestmaal te houden door zoveel dingen te eten die we niet kunnen verteren en meer te drinken dan normaal, wat natuurlijk onverstandig en ongezond zou zijn, kunnen we het beter

In het universum is alles gratis. God laat ons niet betalen voor de lucht die we inademen, de prachtige natuur die onze ogen verrukt, het water dat we uit de bron drinken. Onze dierbare Heiland drukt deze gedachte op een poëtische manier uit, wanneer hij zegt: "Kijk naar de vogels in de lucht; zij zaaien of oogsten niet, en vullen geen voorraadsschuren; het is uw hemelse Vader die ze voedt. Zijn jullie niet meer waard dan zij?" Matth. 6: 26.

Het was de veroordeling door de zonde die geleidelijk aan het geld en de situatie zoals we die nu kennen, voortbracht. We kunnen ons niet gemakkelijk een leven zonder geld voorstellen; en toch is onze toestand niet normaal. F.L.A. Freytag, de laatste Booschapper van God, schreef in zijn tweede boek: *De Booschap aan de Mensheid: De noodzaak van ruilen en het verschijnen van geld zijn een duidelijk teken van de veroordeling die op de mensheid drukt, die in onenigheid leeft met de Goddelijke Wet...* Betaling was pas nodig op de dag, dat de mensen veroordeeld werden. Dit is niet wat de Heer voor de mens bedoelde toen Hij hem schiep. Gelukkig weten we dat deze ideale situatie opnieuw op onze planeet zal worden geïntroduceerd, juist vanwege de opoffering en het dienstbetoon van onze dierbare Verlosser, die voor de schuld die we door de zonde waren aangegaan, betaalde ter rechtvaardiging. Wat een reden voor oneindige dankbaarheid, te weten dat al onze overtredingen, onze zonden, reeds betaald zijn, en dat er dus geen veroordeling meer voor ons is, als wij het offer van onze dierbare Zaligmaker als betaling en rechtvaardiging aanvaarden! Dit is wat de apostel Paulus ons leert in zijn brief aan de Romeinen: "Daarom is er geen veroordeling voor hen die nu in Jezus Christus zijn." Rom. 8: 1. En verder: "Gerechvaardigd dus door het geloof, leven wij in vrede met God door onze Heer Jezus Christus, aan wie wij te danken hebben dat wij door het geloof toegang hebben gehad tot deze genade..." Rom. 5: 1.

God heeft een stralende toekomst voor de mens voorbereid. Dit zou al oorspronkelijk zijn deel zijn geweest, ten tijde van de schepping. Het goede nieuws van het Evangelie is dat God vergeeft. Hij komt niet om te straffen, maar om te zegenen. En Hij vergaf ons niet alleen, maar Hij betaalde ook voor ons met het geschenk van het leven van Zijn geliefde Zoon. Aan de andere kant, opdat vergeving werkelijk nuttig voor ons zou zijn, wordt ze voortgezet door de goddelijke opvoeding. Op de school van onze geliefde Heiland zullen alle mensen de lessen kunnen leren die nodig zijn om eeuwig te blijven leven: altruïsme, liefde voor de naaste. Zoals de apostel Johannes ons in zijn brief leert: "Wij weten dat wij van de dood in het leven zijn overgegaan, omdat wij onze broeders liefhebben. Wie niet liefheeft, blijft in de dood." 1 Joh. 3: 14.

Therapie door dieren

We hebben in onze columns vaak artikelen over dieren gepubliceerd die hun verschillende vaardigheden benadrukten, die ons vaak verrasten, verheugden en soms ook vertederend waren. Hier is het een van hun vele vermogens die ons bezighoudt en die hun in staat stelt ons te begrijpen en zelfs emoties te ontraadselen die we niet uiten. *En Marche* nr. 1696 wijdt aan dit onderwerp een artikel dat we volledig weergeven.

Wanneer het dier zorgt

Ze stonden bekend als trouwe metgezellen van het leven. Maar het zijn ook fantastische zorgassistenten! Sommige huisdieren worden steeds vaker gebruikt om hun therapeutische "deugden". De reden? Een buitengewone emotionele intelligentie, te lang onderschat... en waaruit we inspiratie konden putten.

Activiteiten met cavia's in bejaardentehuizen, aanwezigheid van honden in de leesles, cursus paardenrelaties of "hersensibilisatie" sessie met katten met

gevangenen die veroordeeld zijn voor gewelddaden... In de Verenigde Staten wordt dit huisdiertherapie genoemd. In ons land geven we de voorkeur aan de termen dierenbemiddeling of diergefaciliteerde therapie. Voor sommige kwetsbare groepen (ouderen, gevangenen, mensen met pathologieën of handicaps) kan de aanwezigheid van een huisdier regenereren, de wens geven om weer te bewegen, te praten of een relatie met de ander aan te gaan. Onze dierenvrienden kunnen, door hun instinctief niet-oordelende en authentieke gedrag, reacties uitlokken die gunstig zijn voor psychologisch of fysiek welzijn.

Harige of gevederde therapeuten

Het was in de 19e eeuw in België dat het eerste voorbeeld van een vrijwillig gebruik van dieren ten behoeve van de menselijke geestelijke gezondheid werd waargenomen. In 1860 roept de Franse journalist Jules Duval in zijn boek "Gheel ou une colonie d'aliénés" het geval op van een groep patiënten die lijden aan psychische stoornissen en geïnterneerd zijn in de Vlaamse stad Gheel (het huidige Geel), die tijdens hun herstel werden belast met de zorg voor vogels. Door voor een dier te zorgen, leert de patiënt beter voor zichzelf te zorgen, merken de artsen van die tijd op. Het was in de jaren 50 dat zotherapie echt het levenslicht zag dankzij Boris Levinson, een Amerikaanse kinderpsychiater. Op een dag ontvangt hij in zijn kantoor een paar ouders en hun jonge autistische zoon. Ouders willen dolgraag dat hun kind niet naar een gespecialiseerde instelling gaat. Bij toeval vergat Levinson de aanwezigheid van Jingle, zijn hond die in een hoek van zijn kantoor slaapt. Tegen alle verwachtingen in wordt Jingle wakker wanneer de familie arriveert en gaat naar het jongetje dat, onder het verbaasde oog van zijn ouders, de hond begint te strelen en aandacht aan haar begint te besteden. Levinson onderneemt vervolgens een therapieprogramma met Jingle's medeplichtigheid, wat zal leiden tot een zeer duidelijke vooruitgang van de kleine jongen en institutionalisering zal voorkomen. Voor het eerst wordt een huisdier een co-therapeut. Met andere woorden, hij plaatst zichzelf als bemiddelaar binnen een nu driehoeksverhouding tussen de behandelaar, het dier en de patiënt. Het werk van Boris Levinson, dat destijds binnen het beroep werd bespot, is nu het onderwerp van zeer serieuze studies en beoefenaars die dat willen, kunnen nu een opleiding volgen in dierenbemiddeling, zoals hier het geval is bij het Departement Sociale Wetenschappen van ULiège of bij het Belgisch Instituut voor Diertherapie van Franc-Waret (Namen).

Zeg geen QI meer, zeg QE!

Zonder verbale communicatie zoekt het huisdier interactie (geen belediging voor katteneigenaren!). Het is spontaan, stimuleert, ontwaakt, troost op een natuurlijke manier. Deze kwaliteiten, het dier trekt ze uit een hoog ontwikkeld "emotioneel quotiënt". Met andere woorden, hij heeft een goede controle over zijn persoonlijke emoties, maar ook een uitstekend begrip van de emoties van anderen. Natuurlijk hebben niet alle dieren dezelfde emotionele intelligentie. Therapieën worden meestal uitgevoerd met speciaal getrainde dieren om een relatie met de patiënt te creëren. Huisdieren hebben ook een beter emotioneel begrip van de mensheid dan wilde dieren. "De mens selecteerde ze daarvoor, legt de onderzoeker in gedragsecologie Loïc Bollache uit op de site "Le Devoir". Huisdieren zijn het resultaat van kunstmatige selectie die gericht was op het kiezen van de meest vriendelijker dieren voor de mens. Empathie bestaat tussen individuen van dezelfde soort, maar ook tussen ons mensen en onze huisdieren. Je hond (of een ander huisdier) houdt je de hele dag in de gaten, omdat jij degene bent die hem voedt, die hem streelt, die gaat wandelen. Hij is volledig afhankelijk van jou. Hij is uiterst attent op je geringste tekenen, hij leert alles over jou te decoderen. Dus als je niet goed bent, als je verdrietig bent, neemt hij het zeker waar."

Een voorbeeld om te volgen

We zijn zo overtuigd van de superioriteit die taal ons geeft, dat we heel slecht zijn geworden in het communiceren met de soorten om ons heen. De wereld trilt voortdurend met boodschappen van dieren waarvoor we doof blijven. We zijn niet in staat om het gehinnik van een paard of het miauwen van een kat nauwkeurig te begrijpen. Om nog maar te zwijgen van het feit dat we niet altijd kunnen communiceren met onze geliefden, of zelfs met onszelf kunnen opschieten of weten wat we echt willen. Waar wachten we op om het dierlijke voorbeeld te volgen om meer aandacht te besteden, zonder oordeel of vergelijking, aan wie ons omringt? En misschien tegelijkertijd ons beter gaan begrijpen?

Iedereen heeft zeker gehoord over de gunstige invloed die dieren op ons kunnen hebben, vooral als we in moeilijkheden of ziek zijn. Het is leerzaam voor ons om ons bewust te worden van de kracht van dieren om onze emoties vast te leggen, te interpreteren en ernaar te handelen. Degenen die huisdieren, een hond, een kat of een ander dier hebben, zullen de gelegenheid hebben gehad om dit vermogen dat voor hen kenmerkend is te observeren. We herinneren ons de vele gevallen van ongelukken waarbij een hond hulp ging zoeken en zijn meester kon redden.

En zoals Julien Marteneur schrijft, oordeelt het dier niet over ons. Dat is wat ons een goed gevoel geeft. Want de mens hoeft niet geoordeeld te worden, maar bemind te worden. Het is essentieel voor hem, wanneer hij ons heeft gemist of wanneer er iets mis is, om vooral te voelen dat het de vriendschap die we gewoonlijk met hem hebben niet verandert.

Het artikel is geïllustreerd met een foto waarop een klein meisje op een bed ligt, vermoedelijk een ziekenhuisbed. Ze houdt een klein poesje in haar handen dat ze kust. Het poesje laat het zich doen en sluit zijn ogen. We kunnen ons voorstellen dat hij spint van plezier en ook denken wat goeds met dit kind kan doen, de natuurlijke houding van deze kleine metgezel van een moment.

Deze foto beschrijft alles wat dit artikel blootlegt over de empathie die dieren bezitten en die hen in staat stelt om te voelen, zelfs meer dan te begrijpen, wat er om hen heen gebeurt.

Dit is een diepgaande les voor ons. Inderdaad, de mens was op aarde geplaatst als de koning van de goddelijke schepping, waarop hij een rol van beschermer, weldoener zou hebben. De dieren moesten de mens benaderen en in contact met hem voelen wat we voelen in contact met onze Schepper en ook hadden moeten weten hoe we het moesten vertalen en aan hen moesten doorgeven. Welnu, dit artikel vertelt ons gewoon het tegenovergestelde. Het is hier het dier dat om hulp wordt gevraagd om goed te doen aan de mens in moeilijkheden. Nogmaals, we worden geconfronteerd met het bewijs van onze zonde dat ons in herinnering wordt gebracht door schepselen die we inferieur noemen, maar die in veel omstandigheden capabeler zijn dan wij.

Hoe vaak hebben we ons niet hulpeloos en sprakeloos gevoeld tegenover iemand die een bepaalde moeilijkheid of een familiedrama of iets anders doormaakt? Ondanks al onze kennis van psychologie, filosofie, geneeskunde, enz. weten we heel vaak niet hoe we moeten helpen, zoals we zouden moeten doen; en als we enkele woorden van troost zouden hebben, dringt het niet diep door in het hart van onze naaste, zo weinig zijn we in staat om onszelf in zijn plaats te stellen, aan hem te denken door op het moment zelf onze eigen problemen en moeilijkheden volledig te negeren om de omvang van de beproeving die hij doormaakt te kunnen voelen.

Om dit mogelijk te maken, moeten we leren onze naaste lief te hebben, zoals onze geliefde Heiland ons aanbeveelt. Het is dit onuitsprekelijke, altruïstische gevoel dat ons in staat stelt om goed te doen aan onze

aanpakken. Ik stel voor dat we een beetje die mensen navolgen die in het "Land van Liefde" leven en die goed doen om hen heen. Dus in plaats van ons diner te houden zouden we naar de armen kunnen gaan en hun verschillende voedingsmiddelen brengen en andere dingen die ze nodig hebben.

Toen de vrienden de woorden van Edouard hoorden, zeiden ze eensgezind:

"Het is echt de beste oplossing die we kunnen geven aan onze gastronomische onderneming, die we zo omvormen tot een werk van menslievendheid. Dus we gaan een afspraak maken met Alexis Danan voor eerste Kerstdag."

De heer Danan, die zelf diep geraakt was in de loop van zijn verslag over zijn bezoek aan het "Land van Liefde", zoals hij het zelf noemde, stemde ermee in onze jonge mensen te begeleiden. Direct na de lunch gingen ze aan de slag. Reeds in de loop van de middag werd een aantal per-

sonen van wie de adressen waren verzameld, bezocht en werden enkele ongelukkige mensen in dringende nood gevonden.

Het kleine gezelschap trof eerst een gezin met vijf kinderen aan, waarvan de vader en moeder het jammer vonden dat ze op eerste Kerstdag in zo'n vreselijke armoede verkeerden. Toen de kinderen het beetje geld en de heerlijke dingen zagen die hun werden gebracht, lichtten hun droevige oogjes op en werden ze vervuld van dankbaarheid. Onze vrienden waren zo in staat om bijna een dozijn gezinnen te bereiken, en ze waren zo opgewonden van het helpen van deze arme mensen, dat ze om 7 uur 's avonds niet eens aan hun avondeten hadden gedacht, omdat ze zoveel proviand hadden om uit te delen, wat ze ze helemaal op wilden maken.

Het was 9 uur 's avonds toen ze hun laatste bezoek brachten aan een wanhopig gezin. Om 21.00 uur op eerste kerstdag hadden ze

zelf nog niets gegeten. Een kind lag op een bed te rillen, nauwelijks bedekt. Alles was naar het pandjeshuis gebracht om iets te eten te kunnen halen. Onze vrienden waren diepbedroefd. Maar toen ze daar uitpakten wat ze nog overhadden, huilden de vader, moeder en de twee kinderen van vreugde, bedankten hun weldoeners en wensten dat de hemel hun honderdvoudig zou terugbetalen. Emotie overwon iedereen. Toen ze op straat uit elkaar gingen, konden de vrienden tegen Alexis Danan zeggen:

"Echt, het is het beste Kerstfeest dat we ooit hebben gehad. We hadden nooit gedacht dat er meer geluk was in geven dan in ontvangen.

"Uw artikelen over de Universele Wet en het "Land van Liefde" hebben de boze opzet van ons plan getransformeerd in een onuitsprekelijke vreugde, die ons hart goed doet. Daarom danken wij u met alle kracht van onze ziel."

Korte Kroniek van het Rijk der Gerechtigheid

Wij zijn nu aan het einde van dit jaar, en wij kunnen getuigen van het geduld van God die ons tot nu toe heeft toegestaan te blijven leven. Daarom willen we Hem onze dankbaarheid betuigen en de balans opmaken van het jaar dat eindigt, want wij zullen nog veel tekortkomingen moeten erkennen, die alle gedekt werden door de kostbare verdiensten van onze geliefde Verlosser. Dank zij onze grote Zaligmaker bestaan we nog en kunnen voor de troon van genade verschijnen, voorzien van zijn kostbare verdiensten.

Op 25 december zullen we de vreugde hebben bijeen te komen om het feest van de geboorte van onze geliefde Heiland op aarde te vieren. Wij zullen bij die gelegenheid een uiteenzetting lezen die de trouwe Booschapper in zijn tijd bracht en waarvan

medemens, zonder hem te veroordelen. Zelfs als we het misschien niet eens zijn met hem, geven we hem het gevoel dat wat er tussen ons is gebeurd, de genegenheid die we voor hem hebben, niet verandert. En als de gelegenheid zich voordoet, als de wond gesloten is, dan kunnen we hem vriendelijk de waarheid vertellen. Het is de kunst van het liefhebben en bemind worden, die ons onfeilbaar bindt aan onze naaste en dus aan onze Schepper, de Eeuwige. Dit is wat van ons ware vrienden maakt, weldoeners van onze medemens, vrije mensen die de universele wet van altruïsme naleven en kunnen bestaan voor het goede en alleen voor het welzijn van de mensen om hen heen.

Totdat we in de school van Christus hebben geleerd en deze prachtige gevoelens hebben gemanifesteerd, moeten we er tevreden mee zijn om van onze harige en gevederde metgezellen te leren. Als deze les ons tenminste nederiger zou maken en ons zou kunnen inspireren om ze op de juiste manier te behandelen en ze niet uit te buiten of te gebruiken om aan al onze grillen te voldoen, maar eerder om ze te respecteren. Ze zullen weten hoe ze het aan ons terug kunnen geven.

De profeet Jesaja geeft ons een beeld vol poëzie in hoofdstuk 11 van zijn boek waarin hij laat zien, hoe dieren, die we wild noemen, samenwonen met ongevaarlijke dieren, zoals de leeuw met het lam, de panter met de geitenjong. Het is inderdaad de mens die een slecht voorbeeld aan dieren heeft gegeven door in zonde te vervallen.

Laten we daarom de les in dit verhaal leren. Laten we niet behoren tot degenen die denken dat ze superieur zijn. Als je denkt dat je het al weet, kun je niets leren. Laten we ons er in plaats daarvan van bewust zijn, dat iedereen ons iets kan leren. Dan kunnen we veel goeds doen om ons heen en daar zijn we toe geroepen.

Opvoeding voor het leven

De krant *Ouest-France* van 29 juni 2023 publiceerde een kort artikel van Jacques Le Goff over opvoeding. Dit is een netelig onderwerp voor iedereen, en misschien nog wel meer dan in het verleden. We nemen volledig kennis van dit artikel.

Opvoeding, het stellen van grenzen

We ontmoeten allemaal kinderen wier ondeugende gedrag niet alleen lijkt te worden getolereerd, maar soms ook wordt goedgekeurd door ouders die het eerder tamelijk leuk lijken te vinden, als ze er zelfs niet een beetje trots op zijn: wat wil je, hij is een HB-er (een hoog begaafd kind) en dus anders dan anderen, het arme kind... Zijn naaste omgeving, op school en elders, wordt gevraagd het kleine genie dat in zijn te krappe sociale buisje zit, te ontzien. Ofwel, hij heeft ADHD (aandachts stoornis) en dat rechtvaardigt zijn eenzaamheid.

In deze twee en vele andere gevallen hebben we over het algemeen te maken met kinderen, die zich verzetten tegen het idee van het stellen van grenzen, waar ze het niet mee eens zijn. Dit heeft het debat over de manier van opvoeden nieuw leven ingeblazen.

Een zeer oud debat dat in de achttiende eeuw door Rousseau's "Emile", over de opvoeding tot een hoogtepunt kwam, waarin hij de natuurlijke expressie van het

kind door middel van opvoeding, ophemelde, omdat een kind van nature een goede aard heeft. Het gaat er dus om hem in staat te stellen in alle vrijheid het beste van zichzelf te ontwikkelen. "Leer jezelf te zijn." Dit is nu het motto van de zogenaamde "positieve opvoeding": beweging, gebaseerd op het idee van welwillendheid, van aandacht voor het kind en zijn of haar capaciteiten met zo weinig mogelijke beperkingen.

Aanmoedigen in plaats van straffen! Daarmee kan natuurlijk iedereen het eens zijn, zolang het niet het idee oproept dat het opleggen van grenzen schadelijk zou zijn voor kinderen en trauma's zou veroorzaken, zoals de succesvolle auteurs Isabelle Filiozat en Catherine Guegen suggereren. Dit is het "Thetis-complex", genoemd naar de Griekse godin die haar zoon in het water van de Styx dompelde om hem onkwetsbaar te maken bij alles wat hij zou ondernemen. Maar, legt kinderpsychiater Bernard Golse uit, "de kwestie van het stellen van grenzen staat centraal in de ontwikkeling van het kind. Het ontbreken van een verbod is een doodlopende weg. We hebben een evenwichtige mix van toegeven en regels stellen nodig."

Een resoluut "nee" zeggen

Is het niet het gezonde verstand zelf dat ouders er af en toe toebrenge een resoluut "nee" te zeggen, dat zowel frustrerend als geruststellend is voor een kind in zijn of haar nog steeds onbekende universum? En dit 'nee' moet worden uitgedrukt in de eerste persoon, in een "ik" en volledig voortkomen uit de opgelegde grens.

Een voorwaarde waaraan niet wordt voldaan door een steeds groter wordende manier om zich uit te drukken, zoals "Pas op, hoor, mama gaat boos worden op Paul" in plaats van het meer directe "Ik ben boos op je", een vorm van over-verpersoonlijking, die zich merkwaardig genoeg afspeelt, niet tussen een "ik" en een "jij" maar tussen een "zij" en een "hij". Alsof niemand echt betrokken is bij de relatie. Dit is iets dat het kind meteen in de gaten heeft en uit zal buiten.

Of we het nu willen of niet, opvoeden is ook dwang uitoefenen en tegenspreken om het kind te laten begrijpen dat hij niet alles is, dat er een buitenwereld is die zijn eigen realiteit en zijn eigen wetten van functioneren heeft. Zonder deze vroege en pijnlijke ervaring wordt de toekomstige volwassene blootgesteld aan risicovol gedrag, zonder een gevoel van grenzen en elementaire discipline; een vorm van negativiteit die in wezen heel positief is, omdat het het kind er uiteindelijk van overtuigt dat hij niet alleen op de wereld is en daarom verantwoordelijkheid heeft.

Zelf de baas zijn, autonomie, moet het juiste maar moeilijke evenwicht vinden met heteronomie, dat wil zeggen met de wet en de grenzen die eenzijdig opgelegd worden, met andere woorden zonder jouw toestemming. Kortom, niet alles is bespreekbaar. Het stellen van grenzen valt niet onder je vrije wil. En dat is maar goed ook, want we kunnen alleen groeien tegen wat weerstand biedt.

Ieder van ons heeft deze ervaring met het opvoeden sinds de eerste jaren van ons bestaan. Aanvankelijk gegeven door onze ouders, gaat het door op school en later, in het leven, in contact met anderen. Gedurende ons hele leven krijgen we lessen bij onze opvoeding, als we wel oplettend willen zijn voor wat er om ons heen gebeurt. Omdat we de neiging hebben om tegen-

werpen te maken in de eerste persoon enkelvoud: "ik", terwijl opvoeding ons in staat stelt om juist in de eerste persoon meervoud te redeneren: "wij".

Zoals dit artikel ons doet begrijpen, leert de opvoeding het kind dat hij of zij niet de enige is op de wereld is, dat hij of zij omringd is door andere mensen en dat we daar rekening mee moeten houden. We kunnen ons niet alles veroorloven wat we willen, en er zijn grenzen die in acht moeten worden genomen. Kortom, de opvoeding begint wanneer onze ouders "nee" tegen ons zeggen. Het is prettiger om altijd een positief antwoord te krijgen op onze verzoeken, onze verlangens of als we ergens zin in hebben, maar pas wanneer we op een dag een negatief antwoord krijgen, misschien vergezeld van een verklaring, is het een kwestie van groeien, dat wil zeggen deze weigering accepteren en begrijpen dat het voor ons bestwil is, omdat we anders later fouten zullen maken in de samenleving.

Het is steeds moeilijker geworden om onze kinderen een goede opvoeding te geven. Meestal werken beide ouders. Vaak zijn de ouders gescheiden en hebben ze gezamenlijk het gezag over hun kinderen. De moeder is niet altijd bij haar kinderen, dus probeert ze hen zoveel mogelijk genegenheid te tonen. De vader handelt op dezelfde manier. We zijn ons terdege bewust van de opvoeding die aan het kind moet worden gegeven, maar de omstandigheden verhinderen ons vaak om streng te zijn, wanneer dat nodig is.

Bovendien is een mens, omdat hij lid is van de veroordeelde mensheid, niet in staat om zijn kinderen een volmaakte opvoeding te geven. Zelf kreeg hij al een gebrekkige opvoeding. Want de opvoeding die men moet ontvangen om een "mens" te worden die die naam waard is, is van een heel andere aard. Het gaat er niet langer om te leren dat we niet "alleen" in de wereld zijn, noch om te leren rekening te houden met onze naaste, maar om te leren hem lief te hebben; en dit is een langdurige leertijd die zelfverloochening, vergeving van overtredingen en belangeloosheid met zich meebrengt.

Alleen in de school van Christus kan men deze opvoeding ontvangen die onontbeerlijk is voor het leven. De Eeuwige is bereid om ons deze lessen te geven. Hij stelt het ons vriendelijk voor met de volgende woorden: "Ik zal u onderrichten en u de weg wijzen die u moet volgen; Ik zal uw raadsman zijn, mijn oog zal op u gericht zijn." Ps. 32: 8. Hij zendt allen die gehoor geven aan deze uitnodiging naar onze dierbare Heiland, die ons raad wil geven en leiden, als wij Zijn richtlijnen aannemen. Hijzelf ging langs een zeer pijnlijke weg, in de Bijbel staat er geschreven dat hij gehoorzaamheid moest leren door de dingen waaronder hij leed.

Er is geen geluk zonder goede opvoeding. Al diegenen die hun eigen wil willen blijven doen, die de ervaring dat er grenzen zijn, weigeren waarover Jacques Le Goff ons vertelt, zullen teleurgesteld worden, want het is waar dat ons geluk afhangt van onze naaste. Je kunt niet op een egoïstische manier gelukkig worden. Dit is een onmogelijkheid. Maar laten we vol vertrouwen blijven. De tijd komt dat de gehele mensheid, dankzij het offer dat onze dierbare Heiland zo edelmoedig heeft gebracht, de goddelijke opvoeding zal ontvangen en op een dag in vreugde en geluk op de herstelde aarde zal kunnen leven, en dat voor eeuwig.

wij hier een zeer korte samenvatting geven:

"Wij zijn vandaag bijeen in een plechtige Vergadering door de Almachtige, die ons Zijn vaderlijke, liefdevolle en tedere stem wil laten horen, en op een heel bijzondere manier tot ons wil spreken om onze harten aan te moedigen in de goede strijd van het geloof.

Als men denkt van welke majesteit en glorie de Zoon van God afstand deed om deze redding te verrichten, dan krijgt men een beetje begrip van de onbeschrijflijke inspanning die gedaan werd door de Eeuwige en door onze geliefde Verlosser om de bevrijding en het herstel van de mensheid waar te maken.

De afhankelijkheid en de trouw van onze geliefde Verlosser werd meer op de proef gesteld dan alles wat men zich kan voorstellen. Hij was de Eerstgeborene, het enige wezen voortgebracht door de Allerhoogste Zelf. En dat in de vroegste tijden! Misschien miljoenen jaren voordat de aarde bestaat! Hij was, als Enig Kind, zeer zeker boven alle hemelse heerlijkheden. Hij is het die alles in het leven riep. Niets werd gemaakt zonder hem.

Maar ziedaar, de mensheid ging verloren. Zij moest gered worden. Dan laat de Eeuwige zonder zwakheid de oproep weerklinken: "Wie is waardig?" De Zoon antwoordt ook zonder aarzelen. Hij verlaat de hemel, de eerbetuigingen, de glorie, de macht, de gemeenschap met zijn Vader. Hij verschijnt op aarde als een klein kind, beperkt in alles volgens de mogelijkheden van een mens.

Dat betekende een zeer lange, een immense reis. Deze reis begon sinds zijn vertrek uit de hemel, ging verder tijdens zijn tijd in de schoot van Maria, en zijn geboorte in een stal.

Deze reis vol onpeilbare liefde was de oorspronkelijke oorzaak van andere reizen die ook veel opofferingen, goede wil, geloof, en gehoorzaamheid aan de goddelijke wegen vereisten. Daarvoor was een goede voorbereiding van het hart onontbeerlijk, vooral voor Maria, opdat zij de moeder van de Messias kon worden. Want het was niet op goed geluk, dat zij gekozen werd. Maar omdat zij degene was, die zich dat waardig toonde. Maar dat kostte haar een reis vol smartelijke lotgevallen, vol daden van geloof, vanaf de verschijning van de engel tot de tragedie op Golgotha, waar ze moest meemaken, dat de Zoon van God aan het kruis genageld werd.

Er waren ook moed en goede gevoelens van Jozef nodig, voor wie de reis ook in veel opzichten behoorlijk zwaar was. Als men probeert zich in zijn plaats te stellen, kan men dat begrijpen. Hij verzwakte een ogenblik, maar God kwam hem te hulp met een onuitsprekelijke goedheid. Het geloof zegevierde in hem, dankzij zijn eerlijkheid.

De gevoelens vol eerbied en de voorbereiding van de herders waren ook noodzakelijk, om hen in staat te stellen de getuigenis van de engelen te ontvangen, en ze om hen heen over te brengen, zodat zij ons nog tot in onze dagen bereikt in heel haar zuiverheid en haar sublieme grootheid.

Het geloof en de volharding van de Koningen waren nodig om de lange reis te volbrengen die voor hen lag, om zich waardig te maken de getuigenis te brengen aan Herodes, de Messias te begroeten en ook nog aan zijn ouders het nodige te geven om naar Egypte te vluchten. De deelname van Zacharias, van Elizabeth was noodzakelijk, van Simeon om het kind in het tempel te ontvangen, van Hanna de profetes om in de goed ingestelde harten de hoop van Israël op de komst van een Messias levend te houden.

Onze geliefde Verlosser kwam op aarde om alles in volmaaktheid te herstellen. Als we zijn fantastische daden beschouwen tijdens deze drie en een half jaar, kunnen we er ons goed rekenschap van geven, dat hij nooit één minuut liet voorbijgaan zonder die op een nuttige en wijze manier te gebruiken, steeds ten goede en tot zegen. Hij toonde ook vooral een overstelpende activiteit in het gebed. En laten we niet vergeten dat de apostel Johannes ons zegt dat, als men alles wilde vertellen wat onze dierbare Zaligmaker gedurende deze zo beperkte tijd deed, alle boeken van de aarde daar niet voldoende voor zouden zijn. Men kan zich zo een beetje rekenschap geven van al het werk van onze geliefde Verlosser.

Deze wonderbaarlijke activiteit van onze dierbare Verlosser is voor ons een verheldering van een aanzienlijke kracht, die ons tot in het merg van onze botten peilt. Want hoe maken wij die tijd weer goed? Hoe hebben

we hem tijdens het jaar dat eindigt goed gemaakt? Hebben we al onze minuten, al onze seconden gebruikt als kostbare gaven van God, alleen voor onze opdracht? Of hebben nog wel veel tijd voor onszelf verloren?

Wij willen dus, op onze beurt, de reis die ons voorgesteld is vrolijk en trouw beëindigen, zonder ons af te wenden naar rechts of naar links, zonder ons door wat dan ook te laten afleiden, of te laten hinderen door wereldse zaken. Als wij op dat plechtige en definitieve moment willen overwinnen, moeten we moedig, eerlijk, energiek zijn, zonder enige consideratie met wat moet verdwijnen. Dan zullen we gebruikt kunnen worden als getuigen, zoals vroeger de getrouwen. Anders zullen we niet bruikbaar zijn.

Het te verrichten werk is aanzienlijk, maar een waar geloof is veel krachtiger dan alle moeilijkheden, aangezien het in staat is alle bergen te verzetten. Daarom, ook al zijn de hindernissen immens, zullen ze toch vallen als schaduwen voor het trouwe volk van God. We moeten binnenkort klaar zijn om ons te laten gebruiken tot glorie van God als openbaring aan de mensheid."

Voor België: 11, rue de la Bassette – 1330 Rixensart, Tel. 02/ 653 50 20.

Voor Nederland: Lotte Beesestraat, 71 – 2331 KG Leiden. Tel. 06-51 15 64 91.

Uitgever: De Engel van de Heer, Filantr. Ver. Verantw. Opsteller: Ph. Miquet, CH-1236 Cartigny Imprimerie Villière, 74160 Beaumont, France.